

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

ДВНАДЦЯТЬ КИТАЙЦІВ І ЖІНКА

 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
The Doll's Bad News
(Twelve Chinamen and a Woman)

Twelve Chinamen and a Woman © Hervey Raymond, 1940

*Тільки один чоловік міг вдовольнити палке
прагнення Глорії Лідлер кохати. І хоча тій білявці —
уламкові динаміту — варто було лише ворухнути
пальцем, щоб мати дюжину чоловіків біля ніг,
саме цей самотній азіат змусив її серце битися
пришвидшено. І поки ревниві суперники видирали
нічну любов з обіймів Глорії, її збурені почуття
вибухнули вулканом підігрітої пристрастю помсти,
що сколихнула всю Флориду і залишила позначку
в душах багатьох чоловіків.*

*Усі персонажі цього роману вигадані,
й будь-яка подібність до реальних героїв
чи подій є цілком випадковою.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20

Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Феннер ліниво розплющив око, коли Пола Доулен просунула у двері контори свою голівку з елегантними локонами. Затуманеним поглядом зиркнув на неї, а відтак зручніше вмовстився у кріслі. Його великі ноги відпочивали на білосніжному стосикові промокального паперу, а крісло-вертушка небезпечно нахилилося під кутом 45 градусів.

— Біжи геть, крехітко, поговоримо згодом. Бо зараз я думаю.

У прочинених дверях мелькнули ще кілька завитків, і Пола підійшла до крісла.

— Прокидайся, Морфею! До тебе клієнт.

Феннер застогнав.

— Скажи йому, нехай забирається геть. Поясни, що ми зачинаємо нашу конторку. Чорт забирай, треба ж мені хоч колись поспати!

— А навіщо тобі ліжко? — нетерпляче хмикнула Пола.

— Відчепися, — пробурмотів Феннер, іще зручніше вмощуючись у кріслі.

— Усе-таки, Дейве, — зітхнула Пола, — прокидайся! У приймальні на тебе чекає справжня красуня! Ще й дуже засмучена...

Феннер розплющив обидва ока.

— Хто вона? Мабуть, знову збирають гроші на якусь благодійність.

Пола присіла на краєчок стола.

— Інколи я запитую себе: і навіщо ти тримаєш під дверима ту миску для пожертв... То берешся до роботи, чи як?

Феннер заперечливо крутнув головою.

— Ні, якщо цього можна уникнути, — відповів він. — Але ж ми на міліні, чи не так? Утім, якось викрутимось!

— Ти відкидаєш щось справді варте уваги. Та якщо вже так вирішив... — і Пола зісковзнула зі столу.

— Зачекай-но! — Феннер, випроставшись у кріслі, відсунув капелюха з очей.

— Вона справді гарна?

Пола кивнула.

— І здається, у неї серйозні неприємності, Дейве!

— Ну добре, тоді клич!

Пола, відчинивши двері, запросила:

— Заходьте, будь ласка!

Приємний голос подякував, і до кімнати увійшла молода жінка. Вона повільно проминула Полу, дивлячись на Феннера великими блакитними очима з поволокою. Була трохи вищою за середній зріст, гнучкою і делікатною. Мала довгі ноги з невеликими ступнями й тендітні руки; трималася дуже прямо. Її кучеряве волосся, що вибивалося з-під строгого капелюшка, було кольору воронового крила. Одягнена у діловий костюм і виглядала дуже юною та наляканою.

Пола підбадьорливо їй усміхнулась і вийшла, тихенько зачинивши за собою двері.

Феннер піднявся.

— Прошу, сідайте, — запропонував відвідувачці. — Чим можу бути корисним?

І вказав на стілець поруч зі своїм письмовим столом.

Вона похитала головою.

— Ні, дякую, краще постою, — мовила жінка, ледь переводячи подих. — Я у вас не заберу багато часу.

Феннер знову сів.

— Ви можете почуватися тут цілком безпечно, — сказав він їй заспокійливо. — Тут усі чуються, мов удома.

Вони з хвилину дивились уважно одне на одного. Тоді Феннер сказав:

— Знаєте, ви би краще присіли. Маєте багато що розповісти, а вигляд у вас утомлений.

Феннер бачив, що відвідувачку лякає не він, а щось йому не відоме. Очі незнайомки неспокійно бігали, і вигляд у неї був такий, наче вона будь-якої миті готова утекти.

Жінка знову заперечливо хитнула головою.

— Хочу, щоб ви знайшли мою сестру, — сказала вона схвильовано. — Я дуже за неї тривожуся. Скільки це коштуватиме? Тобто, які у вас розцінки?

Феннер скося поглянув на чорнильне приладдя на столі.

— Нехай вас не турбують витрати. Заспокойтесь і просто розкажіть мені все, — запропонував. — А для початку давайте познайомимося.

Раптом різко задзеленчав телефон. Дівчина здригнулася. Вона покvapно відступила від апарата кілька кроків, й очі її, затуманившись, ураз стали ще більшими.

Феннер посміхнувся.

— Зі мною теж так буває, — мовив спокійно, беручи слухавку. — Коли сплю, а несподівано забренькає телефон, то здається, ніби сорочка прилипає до тіла.

Жінка продовжувала стояти коло дверей, дуже напружена, насторожено спостерігаючи за ним.

Феннер сказав:

— Вибачте, хвилинку, — і зняв слухавку. — Алло!

На лінії чулося потріскування. Потім якийсь чоловік запитав із незначним акцентом:

— Феннер?

— Так!

— До тебе щомиті може зайти дівчина. Затримай її, до мого прибуття. Уже їду. Тобі зрозуміло?

Феннер поглянув на дівчину і знову підбадьорливо посміхнувся.

— Не розумію, про що ви, — сказав він телефонному співрозмовникові.

— Слухай і затям собі. До тебе прийде дівчина і розказуватиме про свою зниклу сестру. То ти її просто затримай, доки я не приїду. Вона психічно хвора, у неї манія переслідування. Вчора втекла з божевільні, а зараз, я знаю, вона йде до твоєї контори. Тож не відпускай її.

Феннер насунув капелюха на носа.

— А хто ви, до дідька, такий? — запитав.

На лінії знову почулось якесь тріщання.

— Усе поясню, коли приїду. Я вже в дорозі. Якщо ти мене послухаєш, отримаєш купу грошей.

Феннер відповів:

— Ок, чекатиму.

Дівчина запитала:

— Отже, він сказав, що я божевільна?

Однією рукою вона тримала сумку, а іншою перебирала складки спідниці.

Поклавши слухавку, Феннер коротко кивнув.

На мить вона примружила очі, а коли розплющила їх, повіки сіпнулися, мов у ляльки, котру раптово змусили сісти.

Із відчаєм у голосі дівчина мовила:

— Важко йому не повірити.

Потім поклала сумку на стіл, зняла рукавички і почала швидко розціпати жакет.

Феннер сидів нерухомо, досі тримаючи руку на телефоні, й спостерігав за нею. Вона схлипнула, а тоді тремтливими пальцями взялася розціпати гудзики на блузці.

Феннер ворухнувся.

— Ви зовсім не мусите цього робити, — сказав ніяково. — Мене і без того зацікавив ваш випадок...

Вона знову схлипнула і, повернувшись до нього спиною, стягнула із себе блузку. Феннерова рука потяглася до дзвіночка. Можливо, ця дамочка і справді божевільна — ще спробує притягти його за спробу згвалтування. Однак його рука застигла на півшляху, коли він побачив її спину. Вона вся була в рубцях. Тоненькі червоні смуги на її мо-

лочно-білому тілі склалися в дивний жахний малюнок. Дівчина знову одягла блузку, заціпнула і вдягнула жакет. Повернувшись до Феннера, величезними очима поглянула на нього.

— Тож тепер вірите, що я в біді?

Феннер знову кивнув.

— Вам зовсім не слід було цього робити, бо ви звернулися до мене по допомогу, і нічого тут розводиться. Не бійтеся.

Вона стояла перед ним, покусуючи нижню губу блискучими рівними зубками. Відтак відчинила сумку, витягнула звідти пачку грошей і поклала на стіл перед господарем.

— Цього достатньо для завдатку?

Великим пальцем Феннер торкнувся пачки. Не порахувавши грошей, він не міг сказати з певністю, скільки там, але готовий був присягнути, що на око не менше, ніж шість «штук». Схопивши пачку, швидко звівся на ноги й пішов до дверей.

— Будьте тут, — звелів і вийшов у приймальню.

Пола сиділа перед друкарською машинкою, склавши руки на колінах. Побачивши його, запитально звела очі.

— Натягай капелюшка і чимдуж мчи з цією крихіткою в готель «Балтимор». Зніми для неї номер і накажи зачинитися там. Візьми ось ці гроші, та щойно поселиш її, поклади їх у банк. Дізнайся про цю даму все, що зможеш. І запевни, що я подбаю про неї. Переконай її, що вона — у надійних руках, і трохи підсолони це — ну, ти вмієш. Бідолаха дуже нервується і справді у біді, тому й потребує твоєї материнської опіки.

Феннер повернувся в контору.

— Як вас звати? — запитав відвідувачку.

Вона стиснула пальці.

— Заберіть мене звідси, — попросила.

Феннер поклав їй руку на плече.

— Пройдете з моєю секретаркою у безпечне місце. Вона потурбується про вас. Один чоловік дуже цікавиться вами — я займуся ним. То як вас звати?

— Мерієн Дейлі, — відповіла жінка й, ковтнувши слину, швидко продовжила: — Куди мене відсилаєте?

Увійшла Пола, на ходу натягуючи рукавички. Феннер кивнув Мерієн:

— Ідіть за міс Доулен. Але вийдіть із чорного входу. З вами тепер усе буде гаразд. Нічого не бійтеся.

Мерієн Дейлі сором'язливо всміхнулася.

— Я рада, що прийшла саме до вас, — сказала вона Феннеру. — Розумієте, у мене великі неприємності. Так само, як і в моєї сестри. І що в неї може бути спільного з дванадцятьма китайцями?

Феннер надув щоки та зробив очі-щілинки, зобразивши китайця.

— Погляньте-но на мене, — сказав, проводжаючи її до дверей. — Можливо, їй подобаються китайці. Деяким людям вони справді подобаються. Не беріть до голови нічого поганого! До зустрічі увечері.

Феннер вийшов у коридор і провів Полу та Мерієн до ліфта. Коли кабіна зачинилась і вони зникли з поля зору, він побрів у контору, легенько причинив за собою двері й підійшов до стола. Висунувши верхню шухляду, дістав звідти поліцейський револьвер 38-го калібру. Мав дивні передчуття, тож, поклавши зброю у внутрішню кишеню піджака, сів, звично заклав ноги на стіл і заплющив очі. Сидів так хвилин з десять, і в його голові нуртували різні версії. Три факти зацікавили Феннера. Шість тисяч доларів, смуги на спині дівчини і дванадцять китайців. Чому такий великий завдаток? Чому вона просто не сказала йому, що хтось її побив — замість того, щоб роздягатися? Чому говорила саме про *дванадцять* китайців? Чому не пояснила, що в неї спільного з китайцями?

І чому саме дванадцять?

Він неспокійно пововтузився у кріслі. А ще цей чоловік телефоном. Чи, може, вона й справді втекла з божевільні? Щодо цього він сумнівався. Була дуже налякана, це правда, але виглядала цілком нормальною. Розплющивши очі, Феннер поглянув на маленький хромований годинник на столі. Жінки пішли дванадцять хвилин тому. Скільки часу знадобиться тому чоловікові, щоби приїхати сюди?

Отак розмірковуючи, Феннер зрозумів, що не може зосередитися, бо його увагу відволікав якийсь свист у коридорі. Роздратовано смикнувшись, спробував знову сконцентруватися на проблемі.

То хто ж така Мерієн Дейлі? Вочевидь, це багата дівчина, яка належить до вищих верств суспільства. Її одяг коштує купу грошей. Хоч би цей тип у коридорі перестав свистіти! І що це, в біса, за мелодія? Феннер прислухався. І поступово почав відбивати пальцями по столу такт сумного мотиву «Хлої» — популярної на той час пісеньки.

Однак мотив продовжував переслідувати його, тож Феннер припинив повторювати ритм та прислухався до низького звуку, що продовжував лунати. А за мить похолов, бо він з однаковою частотою та гучністю звучав уже коло його дверей — неначе той, хто свистів, навмисно хотів привернути увагу.

Феннер безшумно прибрав ноги зі столу й обережно відкотився від нього. Скорботна мелодія тривала. Засунувши у внутрішню кишеню піджака руку, намацав рукоятку револьвера. Хоча вхід у його кабінет був лише один — через приймальню, позаду Феннер мав запасний вихід, зазвичай зачинений, що вів до чорного входу в будинок. І свист лунав саме звідти.

Феннер тихо підійшов до дверей і повернув ключ у замку, дбаючи про те, щоб його тінь не відбилася в коридорчику навпроти. Легенько торкнувся ручки й по-

волі прочинив двері. Свист умить обірвався. Вийшовши у коридор, господар роззирнувся. Там нікого не було. Він швидко пройшов до сходів і зиркнув униз. Нікого. Потім попрямував до кінця коридору і поглянув униз із інших сходів. Також нікого.

Насунувши капелюха мало не на носа, прислухався. Звіддалік вчувалися шум із вулиці, жалібний скрегіт ліфтів, що підіймалися й спускалися, та звичне цокання великого годинника над головою. Феннер повільно повернувся у контору і став там у дверях. Нерви його були напружені. Коли він зайшов і зачинив двері, свист відновився.

Тоді Феннер вийшов у приймальню, тримаючи в руці кольт 38-го калібру, а очі його набули сталевого виразу. Став у дверях, невдоволено бурмочучи. Чоловічок в чорному поношеному костюмі сидів, скоцюрбившись, у одному з великих крісел, призначених для відвідувачів. Капелюх його був насунутий на ніс так низько, що Феннер не міг бачити обличчя. Але достатньо було одного погляду, щоби зрозуміти: той — мертвий. Феннер сховав револьвер у кишеню та підійшов ближче. Поглянув на кістляві жовтуваті руки небіжчика, складені на колінах. Тоді нахилився і зняв з нього капелюх.

Видовище виявилось не вельми приємним. Так, то був справді китаєць. Хтось перерізав йому горлянку — акуратним півколом від правого вуха до лівого. Рана була гарненько зшита, та китаєць однаково виглядав, наче зі жахного сну.

Феннер прикрив його обличчя носовичком.

— Оце деньочок! — буркнув.

Поки він отак стояв, розмірковуючи, що робити далі, задзвонив телефон. Підійшовши ближче, Феннер схопив слухавку.

Голос Поли звучав схвильовано.

— Вона зникла, Дейве! — повідомила секретарка. — Щезла, тільки-но ми дісталися «Балтимору»!

Феннер насупив брови.

— Хочеш сказати, що її викрали?

— Ні, вона просто втекла від мене! Я саме замовляла для неї номер у готелі, як побачила, що вона стрімголов мчить до виходу! Коли вибігла слідом, її там уже не було!

— А що з грошима? Вони також зникли?

— Ні, гроші у мене. Але що мені робити тепер? Повертатись у контору?

Феннер поглянув на китайця.

— Трохи потиняйся «Балтимором» і замов собі ленч. Щойно звільнюся, приїду до тебе. Зараз у мене клієнт.

— Але ж, Дейве — що робити з дівчиною? Може, ти б уже приїхав?

Феннер ставав нетерплячим.

— Тут я бос! — кинув коротко. — Цей тип у мене з кожною хвилиною стає дедалі холоднішим та холоднішим... І боюся, що не від благородного гніву.

Він жбурнув слухавку й придивився до китайця.

— Ну ж бо, дорогесенький, тобі саме пора прогулятися...

Пола просиділа у вестибюлі готелю «Балтимор» аж до третьої. Її неспокій сягнув апогею, коли врешті, о чверть по третій, Феннер, прямуючи до неї, пересік залу — брови нахмурені, очі жорсткі та холодні. Подаючи їй жакет, що лежав на вільному стільці поруч, сказав:

— Ходімо, крихітко, мені треба з тобою поговорити.

Пола пішла слідом за ним у майже порожній бар. Феннер провів її до столика у дальньому кінці приміщення — саме навпроти входу. Трохи відсунув столик од стіни — так, щоби бачити вхідні двері.

— Отже, тобі випивка подобається вже більше, ніж парфуми? — запитав, сідаючи поруч. — Думаєш, тут можна замовити щось пристойне?

— Дотепно, — зауважила Пола. — А що ще може робити дівчина в такому місці? Я випила лише три «рожеві

дами»*. Щось не так? Я аж три години насиджувала тут мозолі на задниці!

Феннер кивнув офіціантові.

— Не кажи «задниця». Це вульгарно.

Він замовив два подвійних віскі та імбирний ель.

Сидячи спиною до Поли, Феннел спостерігав, як офіціант готує напої. Коли той поставив випивку на столик, налив собі у склянку віскі, а в іншу плеснув ель, підштовхнувши її до Поли.

— Тобі слід пильнувати за кольором свого обличчя, крихітко, — порадив, одним махом вихиливши півсклянки віскі.

Пола зітхнула.

— Викладай, що хотів, — сказала вона нетерпляче. — І відпусти мене нарешті в туалет. Я терплю вже три години.

Запаливши сигарету, Феннер відкинувся у кріслі.

— А ти переконана, що міс Дейлі вийшла без сторонньої допомоги?

Пола кивнула.

— Усе було саме так, як тобі й казала. Я підійшла до рецепції, щоби замовити номер. Вона стояла за мною. Я зняла рукавички, щоб розписатись у книзі гостей, і відчула, що за моєю спиною нікого нема. Озирнувшись, побачила, як вона вискакує на вулицю. Мчала так, ніби за нею сто вовків гналося. Поки я пройшла крізь двері-вертушку, за міс Дейлі вже й загуло. Кажу ж тобі, Дейве, я була в шоці! Але найбільше схвилювало те, що її гроші залишились у мене! Думаю, це була справді блискуча ідея — віддати гроші мені.

Феннер похмуро вишкірився.

* Коктейль із джину, коньяку, лимонного соку, гранатового сиропу та ячного білка.

— Ти навіть уявити не можеш, як мудро я вчинив, крихітко. Та я молодець, що відіслав тебе разом із грошима! Ну, що там було далі?

— Я повернулася в готель, попросила на рецепції конверт, запакувала гроші й віддала їх на зберігання касирові. Тоді знову вискочила надвір, але нічого нового не помітила, тому зателефонувала тобі.

Феннер кивнув.

— Добре. Якщо ти впевнена, що її ніхто не штовхав у спину, то поки на цьому й зупинимося.

— Цілком упевнена!

— А тепер слухай. Тут усе не так просто. Коли ти пішла, хтось підсадив до нас у приймальню мертвого китаєця, та ще й із перерізаною горлянкою.

Пола підскочила на стільці.

— Мертвого китаєця?

Феннер сумно посміхнувся.

— Так. Той китаєць мав перерізану горлянку й був уже мертвий, коли його нам підкинули. А чому це зробили, дідько його зна. Щойно побачивши, я запитав себе: «Навіщо?». Чоловічка підкинули або як попередження, або як наживку. Та я не хотів ризикувати, тому швидко перетягнув його у порожню кімнату в кінці коридору. І добре зробив, бо то була таки наживка. Не минуло й кількох хвилин, як до мене у контору ввалилися троє поліцейських. Вони шукали того китаєця, і, повір мені, я ледь стримався, щоби не розреготатись їм просто в лице.

— Але чому? — здивувалася Пола.

— Уяви, що вони знайшли його тут! Мене точно затримали б. Ось чого вони хотіли — прибрати мене з дороги, доки вийдуть на слід тієї дамочки, Дейлі. Копи трохи охололи, коли нічого не знайшли. Утім, нашу контору таки обшукали. А тепер уяви, якби вони знайшли у мене шість «штук»! Тоді була би довга розмова...

Пола запитала:

— Але що це все-таки означає?

— Спитай щось легше. Це все починає мене забавляти, але й досі не розумію, що тут і до чого. А тобі що вдалося вивідати у міс Дейлі?

Пола трусонула голівкою.

— Нічого. Вона не хотіла зі мною балакати. Я поставила їй кілька наших звичних запитань, але та сказала, що говоритиме лише з тобою.

Феннер допив віскі й загасив недопалок.

— Здається, наше розслідування закінчилось. У нас є шість тисяч — і жодної роботи.

— Але ж ти не сидітимеш, склавши руки?

— А чом би й ні? Вона зі мною розрахувалася, чи не так? А коли я зробив максимум для того, щоби дамочка виклала мені все начистоту, — просто втекла. То чому маю переживати? Коли їй знову буде потрібна моя допомога, вона зі мною зв'яжеться.

Немолодий чоловік з худючим обличчям — тільки ніс та підборіддя — зайшов у бар і присів за кілька столиків од них. Пола з цікавістю поглянула на нього. Судячи з його червонуватих очей, він недавно плакав. Цікаво, чому, міркувала вона. Феннер перервав перебіг її думок.

— То що думаєш про цю дамочку — Дейлі?

Пола знала, чого він хоче від неї.

— Вона освічена. Одяг на ній елегантний та коштує чимало. І вона чимось дуже налякана. Не можу сказати точно, скільки їй років. Я дала б їй двадцять чотири — плюс-мінус шість років. Вона або справді мила дівчина, або добра актриса. Макіяж її стриманий, багато часу перебувала на сонці. Скромна...

Феннер кивнув.

— Ага, я чекав цієї фрази. Звісно ж, вона зі скромних. То чому ж роздяглася, щоби показати, як її хтось побив?

Пола поставила склянку на стіл і витріщилася на нього.

— Це щось новеньке... — зауважила.

— Так. Я все повідомляю тобі вчасно.

Феннер хитнув порожньою склянкою у бік офіціанта.

— Ти ж ще не знаєш, що поки я розмовляв з міс Дейлі, мені зателефонував якийсь чоловік і сказав, що вона — божевільна. Саме тоді дамочка почала стриптиз. І ось що мене непокоїть — це ніяк не в'яжеться з її образом загалом. А вона просто зняла жакет та блузку і стояла переді мною тільки у ліфчику. Це якось нелогічно.

— Її хтось побив?

— Я міг би таке припустити, бо смуги на її спині були дуже червоні.

Пола хвильку розмірковувала.

— Може, дамочка боялася, що ти повіриш, ніби вона божевільна, а, побачивши синці, зрозумієш, що насправді — потрапила у халепу.

Феннер кивнув.

— Можливо, але мені це не подобається.

Поки офіціант наливав йому ще склянку віскі, Пола знову поглянула на немолодого чоловіка за сусіднім столиком. І сказала Феннеру:

— Не обертайся. Той тип зацікавився тобою...

— То й що? — нетерпляче запитав Феннер. — Можливо, я йому сподобався?

— Ага, він просто упевнений, що ти створений для голівудських фільмів!

Літній чоловік раптово звівся на ноги, підійшов до них, а тоді нерішуче зупинився. Вигляд у нього був такий скорботний, що Пола підбадьорливо посміхнулась. А старий тим часом запитав:

— Вибачте, ви часом не містер Феннер?

— Так, це я, — підтвердив той без жодного ентузіазму.

— Мене звати Ліндсей. Ендрю Ліндсей. Мені потрібна ваша допомога.

Феннер неспокійно посовався.

— Приємно з вами познайомитися, містере Ліндсей, але не знаю, чи зможу чимось вам допомогти.

— Не присядете, містере Ліндсей? — запропонувала Пола.

Феннер люто зирнув на неї, та Пола вдала, що не помітила цього.

Ліндсей, трохи повагавшись, присів.

А Пола продовжувала демонструвати вишукані манери, чим дуже нервувала Феннера.

— Містер Феннер — вельми заклопотана людина, та не пригадую випадку, щоби він відмовив комусь у допомозі.

Феннер подумав: «Цій малій треба буде трохи всипати, щойно ми залишимося наодинці».

Тим часом кивнув Ліндсеєві.

— Звісно ж! То що вас непокоїть?

— Містере Феннер, я читав, як ви знайшли міс Блендіш, коли її викрали. У мене така сама проблема. Моя маленька дівчинка учора зникла.

І дві скупі сльозини скотилися його обличчям. Феннер відвів погляд.

— Містере Феннер, благаю вас! Допоможіть її знайти! Вона все, що у мене є, і лише Господь знає, що з нею сталося.

Феннер допив віскі й зі стуком поставив склянку на стіл.

— Ви повідомили поліцію? — різко запитав він.

Ліндсей кивнув.

— Викраденням людей займається ФБР! У них це виходить краще! Наберіться терпіння — вони її знайдуть.

— Але ж, містере Феннер...

Той заперечно крутнув головою. Потім підвівся.

— Мені дуже шкода, однак не можу цим зайнятися.

Обличчя Ліндсея зморщилось, як у немовляти, котре ось-ось заплаче. Він простягнув правицю і вчепився Феннерові в рукав.

— Містере Феннер, зробіть це для мене. Ви не пошкодуєте. Я заплачу вам, скільки скажете. Виставте

будь-який рахунок. Ви знайдете мою маленьку дівчинку швидше, ніж будь-хто. Я знаю, що ви це можете, містере Феннер! Благаю вас, зробіть це!

Очі Феннера були холодні, мов крига. Він м'яко, але рішуче скинув руку Ліндсея зі свого плеча.

— Послухайте! — сказав йому. — Я сам собі хазяїн, не працюю ні на кого. Якщо хочу взяти роботу, то беру її. Якщо ні, то відмовляюся від неї. І просто зараз дещо не дає мені спокою. Мені шкода, що ваша дитина потрапила у халепу, та нічим не можу зарадити. ФБР — достатньо могутня організація, щоби потурбуватися про вашу доньку й тисячі таких, як вона. Вибачте, але я цим не займатимуся.

Він кивнув Полі та вийшов з бару. Ліндсей безсило опустив руки і знову беззвучно заплакав. Пола поплескала його по руці. Потому піднялась і полишила бар.

Феннер стояв, чекаючи на неї. Коли дівчина підійшла, роздратовано сказав:

— Ти забагато собі дозволяєш! Де ми, в дідька, працюємо — у детективному бюро чи в притулку для собак?

Пола винувато поглянула на шефа.

— У старого зникла донька. Невже тобі байдуже?

— Для мене це — зайвий головний біль, — різко обірвав Феннер. — Повертаймося до контори, у нас купа справ.

— Інколи вважаю, що ти дуже розумний, — гостро сказала Пола, підходячи до рецепції. — Але зараз я би і копійки за твій розум не дала!

Високий молодик підвівся зі зручного крісла в холі й підійшов до Феннера.

— Мене звати Гроссет. Я — з окружної прокуратури. Мені треба з вами поговорити.

Феннер буркнув:

— Я дуже зайнятий, хлопче. Зайдіть-но до мене завтра, коли я трохи звільнюся.

Ґроссет, немовби просячи вибачення, вказав на двох копів у цивільному, котрі відразу ж перегородили Феннерові дорогу.

— Ми можемо поговорити тут або у моєму кабінеті, — сказав церемонно.

Феннер вишкірився.

— Затримання? Гаразд, поговорімо тут, але швидко!

Пола сказала:

— Я дещо забула. За хвилину повернуся.

Вона полишила їх та повернулась у бар готелю. Ліндсей досі був там, і Пола присіла поруч.

— Не думайте про містера Феннера погано, — сказала вона м'яко. — Але саме зараз він займається дуже не легкою справою. Ось чому грубуватий. Але він не хотів вас образити.

Ліндсей, підвівши голову, поглянув на Пола.

— Мабуть, мені не слід було просити його про це, — сказав він безпорадно. — Та моя дівчинка для мене — все.

Пола дістала зі сумочки записник.

— Розкажіть мені все, що знаєте про зникнення вашої доньки, — сказала. — Не можу нічого обіцяти, однак, можливо, мені вдасться його вмовити.

У заплаканих очах старого зблиснув вогник надії.

— Звісно, звісно, — хрипко сказав він. — То що би ви хотіли знати?

* * *

Феннер пішов слідом за Ґроссетом, і вони присіли у відлюдному куточку бару поруч з готелем. Феннер був напружений та пильний.

Натомість Ґроссет залишався спокійним — і навіть занадто. Він клацнув пласким золотим портсигаром і запропонував Феннерові сигарету. Підніс запальничку до обидвох сигарет.

Феннер коротко зауважив:

— Кучеряво живете, хлопці.

Наче не розчувши, Гроссет зауважив:

— Здається, ми з вами раніше не зустрічалися...

Він заклав ногу на ногу, виставивши напоказ картаті чорно-білі шкарпетки.

— Я перевірів вашу ліцензію. Ви заробили купу грошей, розплутавши справу про викрадення міс Блендіш. Тоді були ще детективом-початківцем. То був ваш зірковий час, і ви зуміли вирватись із Канзас-сіті й перебраться сюди. Все правильно, чи не так?

Феннер випустив велике кільце диму.

— Ви почали цю розповідь, — протягнув, — вам і закінчувати.

Гроссет споважнів.

— У Нью-Йорку ви вже півроку. Здається, за цей час не надто багато тут досягли...

Феннер позіхнув.

— Я — в процесі вибору, — відповів з удаваною байдужістю.

— Сьогодні зранку ми отримали щодо вас серйозну інформацію.

Феннер глумливо посміхнувся.

— Справді? Таку важливу, що прислали трьох копів, аби ті витягли її з мене? Втім, вони пішли ні з чим!

Тепер посміхнувся Гроссет.

— Після того ми обшукали усі приміщення в будинку, — продовжив він, — і знайшли убитого китайця у порожньому офісі поблизу вашої контори.

Феннер звів брови.

— Про що це ви? Хочете, аби я замість вас з'ясував, хто таке вчинив?

— Інформація, отримана сьогодні вранці, стосувалася мертвого китайця, котрого ми мали були знайти у вашій конторі.

— Ой, яка прикрість! То що сталося? Невже вони підсадили його не в ту кімнату?

Ґроссет загасив недопалок у попільничці.

— Послухайте-но, Феннере, — нам з вами нічого ворогувати. Я викладу свої карти. Китаєць уже тридцять шість годин мертвий. Наводка була незграбною: ми й так зрозуміли, що вас підставили, але мусили відреагувати. Одначе той китаєць нас зацікавив. Можливо, у вас є якісь міркування щодо цього?

Феннер почухав носа.

— Колего, — мовив, — після вашої промови я готовий хоч зараз записатися в Армію спасіння*. Якби мені хоч щось було відомо про того китайця, то я негайно б вам розповів. Та жоден китаєць ніколи не був у мене в конторі — ні живий, ані мертвий, і сподіваюся, ніколи й не буде.

Ґроссет замислено поглянув на нього:

— Мене попереджували, що з вами нелегко працювати. Волієте робити все самотужки, і лише коли справа на фініші, перекидаєте все на нас. Ну що ж, якщо хочете вчинити так і цього разу, нехай буде по-вашому. Ми посприємо вам, якщо зможемо, та коли вляпаєтесь у щось серйозне, то самі мастіть собі голову. Отоді навалимося на вас усією своєю вагою — так, що «Емпайер Стейт Білдінг» видасться вам пушинкою.

Феннер широко посміхнувся, підводячись.

— Ви скінчили? Якщо так, то, з вашого дозволу, я займуся своїми справами.

Ґроссет кивнув.

— Не пропадайте, Феннере. Днями знову загляну до вас.

Він кивнув охоронцям, і вони втрюх полишили готель.

Пола вийшла з бару й наздогнала Феннера, коли той уже прямував до виходу.

* Релігійно-благодійна організація.